

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **T. M.**, zastoupeného JUDr. Milanem Novákem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Dukelská 15, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2005, č. j. 29 Ca 426/2003 - 59,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2005, č. j. 29 Ca 426/2003-59, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2003, č. j. 7166/2001/FŘ/130. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem ve Zlíně dne 30. 8. 2001, č. j. 174558/01/303912/2629, kterým byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 1998 ve výši 356 653 Kč podle § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, (dále též „d. ř.“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti a jejím doplnění namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal se žalobními námitkami, vznesenými v žalobě. Stěžovatel uvádí, že ačkoliv krajský soud ve svém rozsudku opakovaně vytýkal stěžovateli nekonkrétnost žalobních námitek, tam, kde byly zcela konkrétní, soud se jimi zabýval pouze v obecné rovině. Konstatuje, že krajský soud v podstatě pouze citoval příslušné zákonné normy [§ 19 zákona o č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „zák. o DPH“), § 2 a § 31 d. ř.] a uvedl, že správní úvaha žalovaného nevybočuje

ze zákonných mezí, svým zákonným povinností plně dostal a že při hodnocení důkazů nevybočil ze zákonného rámce. Stěžovatel vyjadřuje přesvědčení, že krajský soud se měl konkrétními žalobními námitkami zabývat konkrétně a pokud je nepovažoval za opodstatněné, měl vysvětlit, kterými jinými skutečnostmi ze správního spisu byly vyvráceny. Stěžovatel rovněž napadá způsob jakým žalovaný i krajský soud zhodnotily výpovědi svědků získané během správního řízení. Dále konstatuje, že v podané žalobě uváděl konkrétní skutečnosti, ve kterých spatřoval nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to především nezákonnost postupů správců daně (prvního i druhého stupně), když v podstatě požadovali po stěžovateli prokázání skutečností, na nichž se nijak nepodílel a o nichž nemůže mít žádné vědomosti ani důkazy. Stěžovatel také upozorňuje na skutečnost, že není významné, zda dodavatelé H. v. o. s. a L. s. r. o. (jejichž faktury byly správcem daně vyřazeny z DPH na vstupu) opravy prováděli sami, či zda opravy zajistili zcela nebo zčásti pomocí dalších subdodavatelů subjektů. Důležité je, že opravy byly skutečně provedeny, tj. došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. Vzhledem k tomu, že základem správní úvahy správce daně i žalovaného je podezření, že tytéž opravy byly stěžovateli účtovány duplicitně (od společnosti Z. J. a zároveň od společností H. a L.), pak prokázáním skutečnosti, že opravy byly prováděny vedle Z. J. i jinými subjekty, je toto podezření vyvráceno. Stěžovatel dále pro podpoření svých tvrzení odkazuje na výpovědi konkrétních svědků, a to pana Z., pana C., pana H., pana H.1 a pana V. Dále v kasační stížnosti stěžovatel rekapituluje způsob, jakým žalovaný zhodnotil výpověď těchto svědků. V případě svědka C. pak podle stěžovatele žalovaný pravděpodobně úmyslně nehodnotil tu část výpovědi, která se týkala kooperace se společnostmi, které vykonávaly činnost v areálu ve S. Další svědecké výpovědi pak také prokázaly předmětné činnosti a nutnost subdodávek. Výpověď svědka V. pak žalovaný nehodnotil vůbec. Stěžovatel dále uvádí, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho důkazními návrhy (např. odmítl provést výslech řidiče V. V.). Stěžovatel také namítá, že bez jeho vědomí byl vyslechnut svědek K. Stěžovatel ve své kasační stížnosti také konstatuje, že žalovaný nesprávně dovodil duplicitu provádění oprav, a toto jeho tvrzení není ničím podloženo a odůvodněno. Stěžovatel dále upozorňuje na skutečnost, že námitky porušení § 2 odst. 1 a 3 a § 31 odstavce 2 a 8 d. ř. bylo třeba vnímat v kontextu celé žaloby a nevykládat je izolovaně a vytrženě od ostatního žalobního textu. Nesprávným postupem žalovaného došlo ve správním řízení k porušení právě stěžovatelem uváděných ustanovení a tudíž jsou tyto námitky dostatečně konkrétní. Další kasační námitkou stěžovatele je tvrzení, že považuje napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. Konkrétně krajskému soudu vytýká, že v tomto rozsudku nereagoval na repliku, kterou stěžovatel podal elektronicky se zaručeným podpisem svého právního zástupce ing. U. dne 26. 9. 2005 a kterou ing. U. rovněž v originále předložil soudu při jednání dne 27. 9. 2005 (šlo o jednání ve věci vedené pod. sp. zn. 29 Ca 120/2003). Vzhledem ke všemu uvedenému navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především uvádí, že v daném případě stěžovatel své důkazní břemeno neunesl a faktické uskutečnění fakturovaných prací, a tudíž reálnou existenci zdanitelného plnění neprokázal. Výpovědi uváděných svědků pak, podle žalovaného, neprokázaly stěžovatelem tvrzené skutečnosti. Důvody, pro které k tomuto názoru dospěl, jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkazuje. K námitce ohledně výpovědi svědka Z. uvádí, že tato nemá vztah k projednávané věci. Ke stěžovatelem namítanému nezhodnocení části svědecké výpovědi pana C. pak tvrdí, že není zřejmé, proč by se s ní měl zabývat, a to vzhledem ke skutečnosti, že se netýká předmětných otázek, tj. faktur společností H. v. o. s. a L. s. r. o. Ze stejných důvodů správce daně nehodnotil ani část výpovědi svědka H. K námitce stěžovatele týkající se nevyslechnutí svědka V. žalovaný konstatuje, že v průběhu správního řízení stěžovatel

uvedl, že doprava byla zajišťována osobně a bez účasti řidiče V., a tudíž není zřejmé, co měla eventuální výpověď předmětného svědka prokázat. Žalovaný také upozorňuje na skutečnost, že při projednávání zprávy o výsledku daňové kontroly stěžovatel uvedl, že se písemně vyjádří, proč výslech pana V. požaduje, což neučinil. K námitce nezákonného výslechu svědka K. (jednatele společnosti V. P. s. r. o.) žalovaný uvádí, že předmětem šetření byla pouze činnost této společnosti, která nebyla v obchodním spojení se stěžovatelem. Otázky kladené p. K. se týkaly jím vystavených faktur pro společnost H., v. o. s. P. Žalovaný dále uvedl, že duplicita účtování oprav vulkanizačních forem a uskutečnění zdanitelných plnění dříve, než bylo přijato plnění od subdodavatele, nebylo v odvolání proti platebnímu výměru, žalobě ani kasační stížnosti stěžovatelem vysvětleno. Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že při dokazování v dané věci postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (v této souvislosti odkázal na konstantní judikaturu Ústavního soudu). Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Na základě daňové kontroly zaměřené mj. i na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 1998 vydal dne 30. 8. 2001 Finanční úřad ve Zlíně dodatečný platební výměr č. j. 174558/01/303912/2629, kterým stěžovateli dodatečně vyměřil za uvedené období daň z přidané hodnoty ve výši 356 653 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 1. 2003 zamítl. Toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou ze dne 2. 4. 2003, ve které především namítal, že se žalovaný zcela nesprávně zaměřil na zjišťování, zda subdodavatelé uvedení společnostmi H. v. o. s. a L. s. r. o. skutečně práce na opravách forem prováděli. Prokazování takových skutečností pak podle této žalobní námítky bylo již nad rámec povinností, které lze rozumně uložit stěžovateli, neboť ten nebyl s těmito dalšími subjekty v žádném kontaktu a nemůže doložit, zda a jakým způsobem byly práce těmito subjekty prováděny. Podle žalobního tvrzení stěžovatele bylo rozhodující, zda společnosti H. v. o. s. a L. s. r. o., kterým byly tyto náklady hrazeny, zajistily pro stěžovatele, ať již jakýmkoliv způsobem, opravu forem v jím uváděném rozsahu. Při správném hodnocení důkazů pak měl podle stěžovatele žalovaný dojít k názoru, že výše uvedené společnosti tyto opravy zajišťovaly. Stěžovatel konkrétně napadl posouzení svědeckých výpovědí svědka H., C., H.1, Z., a to včetně uvedení důvodů, proč, podle jeho názoru, nebyly správně posouzeny. Stěžovatel ve své žalobě dále uvedl, že navrhl provedení důkazu znaleckým posouzením prováděných oprav, ze kterého by vyplynulo, že práce prováděné ve Z. J. byly pouze části prací prováděných na formách, zatímco další části oprav musel provádět jiný subjekt. Konstatoval, že navrhl také důkazy k tomu, že společnostem H. v. o. s. a L. s. r. o. byly segmenty dopravovány. Stěžovatel ve své žalobě dále k argumentu žalovaného, uvedeném v rozhodnutí o odvolání, vytykající stěžovateli nesprávné přiřazení jednotlivých faktur k fakturám pro společnost B. C. uvedl, že společnosti H. v. o. s. a L. s. r. o. nemohly zjistit, ke kterým formám jednotlivé faktury náležejí. Podle žalobního tvrzení stěžovatele nebylo rozhodné, ke které faktuře byly jednotlivé práce přiřazeny, rozhodné bylo, že práce dalšími subdodavateli, kromě společnosti Z. J., a. s., musely být a také byly provedeny. Stěžovatel dále namítl, že porušení zákona spatřuje v porušení § 2 odst. 1, § 2 odst. 3, § 31 odst. 2 a odst. 8 d. ř.

Krajský soud tuto žalobu kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozsudku po obsáhlé rekapitulaci správního a soudního spisu a uvedení relevantních právních ustanovení (§ 19 odst. 1 a 2 zák. o DPH a § 31 odst. 9 d. ř.) konstatoval, že základem rozhodnutí žalovaného je zjištění, že stěžovatel neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění provedeného na základě smlouvy o provádění oprav lisovacích forem

a předložených daňových dokladů společností H. Dále uvedl, že uvedené skutkové zjištění učinil žalovaný na základě jím použité správní úvahy, která nevybočuje ze zákonných mezí a znovu odkázal na relevantní ustanovení daňového řádu. Konstatoval též, že žalovaný svým zákonným povinnostem dostál, provedené důkazní prostředky hodnotil v rámci jemu svěřené kompetence, přičemž úvahy týkající se hodnocení provedených důkazních prostředků jsou srozumitelně a jednoznačně uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, jsou vylíčeny zcela vyhovujícím a přezkoumatelným způsobem a žalovaný při jejich hodnocení nevybočil z daného zákonného rámce. Podle krajského soudu bylo též řádně uvedeno, který důkazní prostředek nebyl osvědčen ve smyslu § 31 odst. 4 d. ř. a jaké důkazy a z jakých důvodů provedeny nebyly. Ohledně žalobní námitky týkající se porušení § 2 odst. 1 a 3, § 31 odst. 2 a 8 d. ř. krajský soud uvedl, že touto námitkou se nemohl meritorně zabývat pro její zásadní nekonkrétnost. Dále konstatoval, že není povolán za stěžovatele vyhledávat možné, ale konkrétně nevyslovené vady napadeného správního rozhodnutí. V této souvislosti také uvedl, že měl-li stěžovatel na mysli porušení citovaných ustanovení d. ř. a zák. o DPH z důvodu odlišného názoru stěžovatele na výsledky důkazního řízení, které byly vyjádřeny v žalobě, včetně rozporných hodnocení jednotlivých důkazů, odkazuje soud na shora uvedené závěry.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“), přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku zda unesl svoje důkazní břemeno ohledně prokázání jím tvrzených skutečností a nesprávně zhodnotil výpovědi svědků v průběhu správního řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a namítá nedostatek důvodů rozhodnutí krajského soudu spočívající ve skutečnosti, že se krajský soud nevypořádal s konkrétními žalobními námitkami a dále v nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí, která byla způsobena tím, že krajský soud ve svém rozhodnutí nereagoval na repliku stěžovatele k vyjádření žalovaného k žalobě [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti rozsudku z důvodu nedostatku odůvodnění [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tyto námitky byly důvodné, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu) je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Tyto ústavněprávní principy nalézají odraz též v judikatuře Nejvyššího správního soudu: Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka

řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oba též dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se tedy při hodnocení důvodnosti stěžovatelovy námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu v duchu těchto zásad zaměřil na otázku, zda je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele uplatněné v žalobě a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že ačkoliv krajský soud ve svém rozsudku opakovaně vytýkal stěžovateli nekonkrétnost žalobních námitek, tam, kde byly zcela konkrétní, soud se jimi zabýval pouze v obecné rovině. S tímto tvrzením stěžovatele lze souhlasit, a to z následujících důvodů: Jednou ze stěžejních stěžovatelových žalobních námitek je tvrzení, že žalovaný se nesprávně zaměřil na zjišťování skutečnosti, zda subdodavatelé uvedení společnostmi H. v. o. s. a L. s. r. o. skutečně práce na opravách forem prováděli. Prokazování takových skutečností pak podle této žalobní námitky bylo již nad rámec povinností, které lze rozumně stěžovateli uložit, neboť ten již nebyl s těmito dalšími subjekty v žádném kontaktu a nemůže doložit, zda a jakým způsobem byly práce těmito subjekty prováděny. Podle žalobního tvrzení stěžovatele bylo dále rozhodující, zda společnosti H. v. o. s. a L. s. r. o., kterým byly tyto náklady hrazeny, zajistily pro stěžovatele, ať již jakýmkoliv způsobem, opravu forem v jím uváděném rozsahu. Krajský soud se pak rozsahem prokazování skutečností, ke kterým byl stěžovatel vyzván ve vztahu k dotčeným subjektům, v dostatečné míře nezabýval; pouze konstatoval co bylo povinností stěžovatele (prokázat faktické uskutečnění zdanitelného plnění, k čemuž byl žalovaným vyzván), ale kromě obecných odkazů, a v podstatě doslovné citace příslušných zákonných ustanovení, už nezduvodnil, proč považuje, výše uvedenou, konkrétní žalobní námitku stěžovatele, že důkazní břemeno unesl, za neopodstatněnou. Za shora uvedeným principům vyhovující odůvodnění nelze považovat pouze obecnou citaci relevantních právních předpisů upravující rozložení důkazního břemene a neurčité tvrzení, že skutkové zjištění ohledně neprokázání zdanitelného plnění stěžovatelem učinil žalovaný na základě správní úvahy, která nevybočuje ze zákonných mezí.

Za dostatečnou nelze považovat ani tu část odůvodnění, kde se krajský soud zabýval hodnocením provedených důkazů. Na v žalobě zcela konkretizované výtky týkající se jednotlivých svědeckých výpovědí a jim přiřazených konkrétních důvodů, proč stěžovatel nesouhlasil s jejich zhodnocením, odpověděl krajský soud opět pouze obecným konstatováním, že žalovaný svým zákonným povinnostem dostal a citací příslušného zákonného ustanovení.

K námitce stěžovatele ohledně opomenutí krajského soudu reagovat na repliku, kterou podle stěžovatele podal elektronicky se zaručeným podpisem jeho zástupce ing. U. dne 26. 9. 2005 a kterou ing. U. rovněž v originále předložil soudu při jednání dne 27. 9. 2005 (ve věci vedené pod. sp. zn. 29 Ca 120/2003, která s předmětnou kasační stížností úzce souvisí), Nejvyšší správní soud uvádí následující: V soudním spise je založen protokol (č. l. 55), který

osvědčuje, že při soudním jednání ve věci vedené pod. sp. zn. 29 Ca 120/2003 byla předložena replika na vyjádření žalovaného k žalobě, kterou zástupce den před jednáním zaslal soudu elektronickou poštou včetně zaručeného elektronického podpisu. Uvedená replika je založena ve spisu (č. l. 64) a je v ní uvedeno, že souvisí i se sp. zn. 29 Ca 426/2003, tedy i s rozsudkem, který je předmětem kasační stížnosti. V tomtéž protokolu je pak uvedeno, že vzhledem ke shodné právní argumentaci, jak v rozhodnutí žalovaného, tak i stěžovatele v žalobě a vzhledem k závěrům soudu, netrvá na tom, aby se uskutečnila následující jednání (tj. mimo jiné i jednání v předmětné věci). Je tedy zřejmé, že v době rozhodování věci, která je předmětem této kasační stížnosti, měl krajský soud tuto repliku žalobce k dispozici a věděl, že s ní souvisí (v jejím záhlaví je přímo uvedeno: „K čj. (...) 29 Ca 426/2003“). Je však nutné připomenout, že v souladu se zásadou koncentrace řízení, dle § 72 odst. 1 s. ř. s., může žalobce žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která uplynula dne 4. 4. 2003. Předložením repliky tak již nemohly být žalobní body rozšířeny. Avšak vzhledem k tomu, že předmětná replika obsahuje i konkretizaci žalobních bodů, které byly uplatněny řádně a včas a polemizuje s vyjádřením žalovaného k jejich důvodnosti, bylo povinností krajského soudu se v odůvodnění svého rozhodnutí s touto argumentací (tj. v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů) vypořádat. Krajský soud se však touto replikou v odůvodnění svého rozsudku vůbec nezabýval, což lze, vzhledem k výše uvedenému, považovat za podstatné pochybení. Tato námitka je tudíž také důvodná.

Lze tedy uzavřít, že z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Předmětné odůvodnění rozsudku tak nedává dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť kasační stížnost stěžovatele byla důvodná [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Samotnou hmotněprávní podstatou věci, tedy ani dalšími námitkami stěžovatele, opírajícími se o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., se Nejvyšší správní soud nezabýval a ani zabývat nemohl, neboť k tomu by bylo lze přistoupit teprve poté, co by výsledkem řízení před krajským soudem bylo jeho rozhodnutí přezkoumatelné z hlediska všech mezi účastníky sporných relevantních problémů.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Na krajském soudu tedy nyní bude, aby zejména řádně posoudil skutkovou a právní argumentaci stěžovatele v těch bodech, v nichž Nejvyšší správní soud shledal odůvodnění jeho rozsudku nepřezkoumatelným.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu